

[Ruth Olsen.]

problemer i Norden og derfor håb for fremtiden, hvis vi ellers kan fortsætte de fællesnordiske bestræbelser. Skulle vor lovgivning derimod harmoniseres med fællesmarkedets, eller bare det at blikket rettes sydpå i stedet for som hidtil først og fremmest mod Sverige, går udviklingen i stå for en uoverskuelig årrække.

Nu har jeg godt nok hørt det argument, at vi måtte netop gå ind i EF for at hjælpe vore vesteuropæiske medsøstre i deres bestræbelser for ligestilling. Det ville være at gøre dem en slem bjørnetjeneste. Den største hjælp vil være, at vi fortsætter og forstærker den nordiske udvikling, således at vi med vore resultater kan virke som inspiration og eksempel til efterfølgelse.

Jeg ville nu gerne have vidst noget mere om kvindernes forhold i fællesmarkedet, forholdene, hvad angår børneinstitutioner osv. Men den rapport, som kunne give disse oplysninger, afgivet af Evelyne Sullerot i juli 1970 — det er halvandet år siden — som arbejdsgruppen under justitsministeriet, der arbejder med disse problemer, henviser til, og som også fru Grethe Philip i en radioudsendelse for nylig omtalte, er stadig fortroligt materiale. Men jeg håber, den snart vil blive offentliggjort, offentlig tilgængelig og oversat til dansk.

Den afgørende hindring for yderligere ligestillingsbestræbelser ved en eventuel indtræden anser jeg dog for at være den kendsgerning, at fællesmarkedet nu engang først og fremmest er kapitalens fællesmarked, der vil fastlåse en økonomisk magtstruktur, som jeg mener på nuværende tidspunkt er den største hindring for at få skabt et mere menneskeværdigt samfund.

Stinus: Debatten i dag har, som det kunne ventes, været præget af økonomiske argumenter for dansk indmeldelse i de europæiske fællesskaber. Tilhængerne af dansk medlemskab forsøger at overbevise befolkningen om, at det vil betyde intet mindre end en økonomisk katastrofe for det danske samfund og for hver enkelt af os, hvis vi ikke kommer ind i fællesmarkedet sammen med England. Også i dag har vi oplevet, at betalingsbalanceunderskuddet og økonomien i det hele taget er blevet brugt som

argument for, at vi ikke vil kunne klare os uden for fællesmarkedet. Vi må nok indstille os på, at dette argument i den kommende tid vil blive anvendt med øget styrke. De politikere og embedsmænd, der primært henviser til økonomien i deres argumentation for dansk medlemskab, ved, at det ligger i den menneskelige natur at nære større frygt for at gå glip af en øjeblikkelig gevinst end interesse for, hvad der på længere sigt måtte være til gavn. Der kan ikke være tvivl om, at vi som samfund betragtet vil gå glip af en øjeblikkelig gevinst, hvis vi undlader at følge England ind i fællesmarkedet, men vi kan på længere sigt komme til at betale en høj pris for den gevinst, hvis størrelse vi i øvrigt kun kan regne os frem til nogle ganske få år.

Prisen bliver opgivelse af de økonomiske og handelsmæssige muligheder, der ligger uden for fællesmarkedet, men også, og det er for mig det afgørende, en opgivelse af dansk politisk selvstændighed, som i parentes bemærket ikke er ensbetydende med en væren-sig-selv-nok-politik. Spørgsmålet om dansk medlemskab kan ikke alene afgøres med økonomiske argumenter, det drejer sig ikke bare om at sikre en kortvarig forbedring af betalingsbalancen eller hindre en midlertidig forværring. Det afgørende er en langtidsvurdering, og en sådan skylder vi vore børn og efterkommere længere ud i fremtiden at foretage, for det er dem, der skal bære konsekvenserne af det, vi nu beslutter os til. Kortsigtede økonomiske betragtninger må være helt uden betydning, når vi skal gøre os vor stilling klar.

I begyndelsen af juni i år udtalte daværende formand for det udenrigspolitiske nævn hr. Per Federspiel vedrørende spørgsmålet om dansk optagelse af diplomatisk forbindelse med Nordvietnam, at dette spørgsmål i givet fald først måtte drøftes med vore allierede i NATO og såvel med de seks som med de ti, altså nuværende og eventuelle fremtidige medlemmer af De europæiske Fællesskaber. Helt på linje hermed nægtede hr. Per Federspiel under folketingets Vietnamdebat den 1. september 1971 som sit partis ordfører at gå med til at anerkende regeringen i Hanoi af hensyn til vore fremtidige partnere i et udvidet EEC, og hr. Per Federspiel har jo i dag bekræftet sine